

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»



Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΜΑΪΟΥ 2022.

*«Μνεία της του παραλύτου θεραπείας»
Παχωμίου οσίου του μεγάλου, Αχιλλείου
αρχιεπισκόπου Λαρίσης.*

έτος 15^ο Τεύχος 650



ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιω.5,1-15)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη - Θεολόγου



**« Κύριε , άνθρωπον ουκ έχω,
ίνα όταν ταραχθεί το ύδωρ βάλη με
εις την κολυμβήθραν» (Ιω.5,7).**

**« Ίδε υγιής γεγονόςας μηκέτι α-
μάρτανε, ίνα μη χειρόν σοι τι γένη-
ται»(Ιω.5-13).**

Διττή , αγαπητοί μου χριστιανοί,
είναι η σημασία της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Το ένα μέρος
αφορά τη φοβερή και απεγνωσμένη κραυγή του παραλυτικού και το
άλλο την ασθένεια και την αμαρτία του ανθρώπου.

« Κύριε άνθρωπον ουκ έχω..» μια τραγική κραυγή επίκαιρη τότε
και τώρα. Στη ζωή των ανθρώπων και των κοινωνιών πολλές είναι οι
ανάγκες και τα προβλήματα. Για την υπέρβαση και λύση αυτών, μετά
το Θεό, συμβάλλουν πολλοί παράγοντες. Και πρώτος μεταξύ αυτών ο
παράγων άνθρωπος. Ο παράλυτος, περί του οποίου ομιλεί το σημερινό
Ευαγγέλιο, ελπίζει στο Θεό και περιμένει το θαύμα της θεραπείας του
επί 38 συνεχή χρόνια. Κατάκοιτος επάνω στο κρεβάτι του, πλησίον της

προβατικής πύλης, δίπλα από μια δεξαμενή, που στα εβραϊκά λέγεται Βηθεσδά, δηλ. «σπίτι αγάπης» στα Ελληνικά, με πέντε στοές εκεί κείτονταν πολλοί άρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί και παράλυτοι. **«Άγγελος γαρ κατά καιρόν κατέβαινεν εν τη κολυμβήθρα και εταράσσετο το ύδωρ. Ο ουν πρώτος εμβάς, μετά την ταραχή του ύδατος, υγιής εγίνεται..»**. Ο παράλυτος της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής, περιμένει να έλθει και γι' αυτόν η χαρμόσυνη ώρα της θεραπείας και της απαλλαγής του από την επί 38 χρόνια ακινησία και καθήλωση στο κρεβάτι του πόνου. Δοκιμάζει αμέτρητες απογοητεύσεις και το μεγάλο παράπονό του ήταν πως μόλις Άγγελος «ετάρασε το ύδωρ», άλλος πριν απ' αυτόν κατεβαίνει και θεραπεύεται. Αυτόν τον προσπερνούν, γιατί δεν έχει κάποιον να τον σπρώξει στην κολυμβήθρα την ώρα της ταραχής του ύδατος.

Αλλά από μεν της ευδοκίας και της χάριτος του Θεού ήλθε και γι' αυτόν η ώρα της θαυματουργικής θεραπείας. Ήρθε ο ίδιος ο Θεός προς αυτόν, ως άνθρωπος, για να δικαιώσει την ελπίδα και την υπομονή του. Έχει ενώπιόν του το Χριστό και χωρίς να γνωρίζει με ποιόν ομιλεί, εκφράζει το άλυτο πρόβλημά του. «Κύριε , άνθρωπον ουκ έχω» να με βοηθήσει, να με βάλει μια φορά πρώτο στην κολυμβήθρα και να πάρω εγώ τη δωρεά του Θεού. Και πάραυτα ο Ιησούς του λέγει: **«έγειρε, άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει»**. Είναι αλήθεια πως αυτούς που έχουν εγκαταλείψει οι άνθρωποι τους επισκέπτεται ο Θεός. Πράγματι για την περίπτωσή του δεν τίθεται θέμα υλικών μέσων, ούτε μέσα της ιατρικής επιστήμης, που ήταν σχεδόν ανύπαρκτα την εποχή εκείνη. Εκείνη τη στιγμή έναν άνθρωπο ζητούσε απεγνωσμένα και αντ' αυτού τον επισκέφτηκε ο Χριστός. Αυτές οι τρεις λέξεις «άνθρωπον ουκ έχω» έχουν πάντα την επικαιρότητα και το κοινωνικό μήνυμα, ότι υπάρχει η ανάγκη των ανθρώπων, έλλειψη ανθρώπινης αγάπης από ανθρώπους με χρηστότητα και αγαθοσύνη.

Η κορυφαία αξία στον κόσμο είναι ο άνθρωπος. Η κορωνίδα του σύμπαντος, η ολοκλήρωση της δημιουργίας. Ο άνθρωπος είναι περίπου ισάγγελος, πλάστηκε για να είναι εύχρηστος στο Θεό και στο συνάνθρωπο. Αυτή είναι η υψηλή περιωπή και αξία του ανθρώπου ενώπιον του Θεού. Στην εποχή μας όμως δυστυχώς ο άνθρωπος πήρε άλλους

δρόμους, δρόμους υλιστικούς και ευδαιμονιστικούς, απομακρύνθηκε από το Θεό, έγινε απάνθρωπος. Η τραγική κραυγή του παραλύτου «ουκ έχω άνθρωπον» πόσο επίκαιρη είναι! Αλλά και στην Ελληνική αρχαιότητα ο Διογένης έψαχνε με το φανάρι του να βρει άνθρωπο, όπως ακριβώς και ο παράλυτος.

Ευτυχώς όμως υπάρχει ακόμη για το σύγχρονο χριστιανό μια κολυμβήθρα, ανώτερη εκείνης της Βηθεσδά, η Εκκλησία του Θεού και τα αγιαστικά αυτής μυστήρια. Από την κολυμβήθρα αυτή αναδείχτηκαν κατά καιρούς χιλιάδες **«άγιοι άνθρωποι εις παν έργον αγαθόν εξηρημένοι»**.

Το δεύτερο μέρος του σημερινού Ευαγγελίου αφορά τη σωματική αρρώστια που αποτελεί κλήρο της ανθρώπινης ζωής. Η σωματική αρρώστια είναι και αυτή στον άνθρωπο κληρονομιά της αμαρτίας της πρώτης αμαρτίας των πρωτοπλάστων στον παράδεισο, με την παράβαση της εντολής του Θεού. Μπροστά στο φαινόμενο της ασθενείας ο άνθρωπος πάντα στάθηκε με δέος και απορία. Και το ερώτημα που τον απασχόλησε βασανιστικά και εξακολουθεί να τον προβληματίζει είναι πού οφείλεται η αρρώστια; Στο πανανθρώπινο τούτο ερώτημα έρχεται ο Κύριος σήμερα με τη θαυμαστή θεραπεία του παραλυτικού της Βηθεσδά να δώσει μια άλλη διάσταση, ο τρομερός διάλογος που έγινε όταν ο παραλυτικός συνάντησε το Χριστό στο ναό, αποτελείτο κλειδί, με το οποίο μπορούμε να κατανοήσουμε τις αιτίες της αρρώστιας. **«Μετά ταύτα ευρίσκει αυτόν ο Ιησούς εν τω ιερῷ και εἶπεν αὐτῷ. Ἴδε υγιῆς γέγονας μηκέτι αμάρτανε, ἵνα μη χεῖρον σοι τι γένηται»** (Ιω.5-13).

Η αρρώστια, λοιπόν, συχνά σχετίζεται με την αμαρτία, όπως ο θάνατος και φθορά αρχή και ρίζα έχει την πτώση και την αποστασία του ανθρώπου, έτσι και η ασθένεια. Στις πιο πολλές περιπτώσεις τα αίτια της είναι ψυχικά και ηθικά. **«Τα πλείονα των νοσημάτων εξ αμαρτημάτων ἐστί ψυχικῶν»** μας διδάσκει ο άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος. Αλλά και ο υμνογράφος στον παρακλητικό κανόνα μας λέγει: **«Από των πολλών μου αμαρτιών ασθενεί το σώμα, ασθενεί μου και**

η ψυχή..». Την ίδια εξήγηση μας δίνει και ο Κύριος για την αρρώστια του παραλυτικού. Η σύστασή Του « μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρον σοι τι γένηται», φανερώνει και την αιτία της πολύχρονης παράλυσής του ήταν οι προσωπικές του αμαρτίες. Εκτός από την αμαρτία η αρρώστια μερικές φορές οφείλεται και στην παιδαγωγούσα αγάπη του Θεού, επιτρέπει δηλ. ο Θεός να δοκιμαστούμε στο κρεβάτι του πόνου για να φανεί η αρετή και η πιστότητα των εκλεκτών Του, χαρακτηριστικό παράδειγμα ο πολύπαθος Ιώβ.

Ποιά όμως υπήρξε η στάση του Χριστού απέναντι στην ασθένεια; Η αρρώστια είναι από τα μεγάλα δεινά που πλήττουν τον άνθρωπο. Ο ασθενής γενικά είναι πρόσωπο συμπαθές, γι' αυτό και ο Κύριος στάθηκε πάντα κοντά στους αρρώστους. Τα περισσότερα από τα θαύματά Του απέβλεπαν στην αντιμετώπιση της αρρώστιας και στην ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου. Στο βιβλίο του Ευαγγελιστή Λουκά πράξεις των Αποστόλων, ο Χριστός « διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του διαβόλου.»(Πραξ.10,38).

Εδώ γεννάται το ερώτημα, και η ιατρική επιστήμη τι κάνει; Δεν έχει θέση σε μια χριστιανική αντιμετώπιση της ασθένειας; Ασφαλώς και έχει. Η διδασκαλία της Αγίας Γραφής δεν αποκλείει την παρέμβαση της επιστήμης, αλλά αντίθετα την αποδέχεται και την τιμά. Ο σοφός Σειράχ έλεγε «έδωκεν ανθρώποις επιστήμην ενδοξάζεσθαι εν τοις θαυμασίοις αυτού».(Σοφ,Σειρ.38,6).

Όσο διαρκεί ο σημερινός κόσμος, η ανθρωπότητα θα συνεχίζει να υφίσταται τις συνέπειες της αμαρτίας, τον πόνο και την αρρώστια. Όμως ο Χριστός με το Πάθος Του, πήρε πάνω Του « τας ασθενείας ημών», τους έδωσε νέο νόημα. Κάθε πόνος, κάθε ασθένεια έχουν στο εξής λυτρωτική αξία, μας συνδέουν με τον πάσχοντα Χριστό.

Τα τελευταία λόγια του Χριστού προς τον παραλυτικό, μου έδωσαν την αφορμή να σας μιλήσω για την αμαρτία και τις συνέπειές της. Έτσι και θα τελειώσω με τα ηχηρά λόγια του Κυρίου: **«Ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε..».**